

mening maa gøres igjennem Communerne, have vi troet, at den Vel, man kunde gaae, var den, at give Communalbestyrelserne den fornødne Myndighed til under disse Omstændigheder at handle, som de maatte ansee det nødvendigt og passende; og det er, for at bringe en saadan Lov tilstede, at vi have tilladt os at indbringe nærværende Forslag. Da det er klart, at denne Lov ikke vil kunne opfylde sin Hensigt saa fuldkomment, som den burde, dersom den ikke meget hurtigt kan gaae igjennem Rigsdagen, har det ogsaa været vort Haab, at det værende Thing i sin Flerhed vil indromme, at man med Hensyn til dets Behandling afveg fra Forretningsordenen, saaledes at det kunde gaae meget hurtigt herigjennem.

Formanden: Jeg skal nu opfordre Hr., som stemme for, at Spørgsmaalet om Forslagets Fremme og Behandling smaa ad maas afgøres idag, til at reise sig.

Bedøden derpaa foretagne Afstemning vedtoges ovenstaende Afvigelse fra Forretningsordenen eenstemmigt med 77 St.

Formanden: Der foreligger da først til Behandling: Spørgsmaal om Thinget vil billige Lovforslagets Fremme; forsaavidt dette vedtages, vil der derefter blive opkastet Spørgsmaal om Behandlingsmaaden, og der vil saaledes muligviis finde 2 Afstemninger Sted. Der foreligger altsaa nu saaledes først, hvis Noget ønskes Ordet, Spørgsmaal om Lovforslagets Fremme.

Indenrigsministeren: Allerede paa dette Sagens Standpunkt anseer jeg det for min Pligt at gjøre nogle Bemærkninger mod det foreliggende Forslag. Det er vist nok, at der allerede er indtraadt og maaskee for en lang Tid vil forestaae en Dyrtid her i Landet, som vil gjøre det høist vanffeligt for mange Classer af Samsundet at finde deres Udkomme; det er ogsaa vist, at den hensigtsmæssigste Foranstaltning, som fra det Offentliges Side vil kunne tages derimod, maa skee igjennem Communerne. Ligeledes er det bekjendt, at i Aaret 1847, da nemlig Kornpriserne vare stegne endogaa til en større Høide

end den, hvorpaa de nu befinde sig, blev der fra Communerne Side virket Meget, for at forebygge de betænkkelige Følger, som denne Dyrtid kunde befrægtes at have; men det skeete fornemmelig ved frit Medvirkning af Borgere, som havde Gyn og Sind til at gjøre Opoffrelser for de Uformuende i Communerne, og som ogsaa havde Klogskab til at lede disse Foranstaltninger paa en hensigtsmæssig Maade, og forsaavidt Communerne behøvede nogen Bistand fra de vedkommende Regleringsmyndigheder, udeblev denne ei heller. Men det Forslag, der nu gøres, gaaer overmaade vidt, idet det nemlig gaaer ud paa at indromme Communalbestyrelserne en uindskrænket Befættingsret i eet Aar; thi, dersom Communalbestyrelserne bleve berettigede til at foretage Alt, hvad der kan findes hensigtsmæssigt og nyttigt med Hensyn til at afværge Følgerne af Dyrtiden, saa vil det let for Communerne kunne foranledige ganske overordentlige og uberegnelige Beføstninger. Der er her ikke blot Tale om de egentlige Fattige, som Communerne altid skulle staae de fornødne Midler til, men enhver Uformuende, Enhver, som er i en saadan Stilling, at han vel med Nød og neppe kan tilveiebringe de fornødne Midler til sin Substentis, men for hvem det dog falder endeel besværligt, kaar ifølge Forslaget, henvende sig til vedkommende Commune og faae Understøttelse af den. Det vil, som sagt, være overordentligt vanffeligt for en Communalbestyrelse at træffe den fornødne Begrændsning, saaledes at en Mand ikke kommer til at nyde en saadan Hjælp, som dog maaskee kunde undvære den. Communalbestyrelserne vilde derved bebyrdes med Udgifter, hvis Størrelse man ikke kan beregne. Det vilde ogsaa efter min Formening sætte Communalbestyrelserne i en høist betænkkelig Stilling, dersom de erholdt en saadan Myndighed som den, der er Tale om at tillægge dem; thi da vilde alle de, som i større eller mindre Grad fandt sig trængende til Hjælp, henvende sig til Communalbestyrelserne, og da disse faae en saa uindskrænket Myndighed til at tilveiebringe de fornødne Midler, vilde de have en moralsk Forpligtelse til at efterkomme Opfordringen.